

Dag 768 – woensdag 4 februari

Overschakeling deel II: deze ochtend schaft de pot complete pens in de vorm van hamburgers. Zoals Lagun erin vliegt zou ik denken dat het nog lekkerder is dan die pure pens... het stinkt gelukkig wel iets minder hard. Ofwel zit mijn neus iets meer toe. ;-)

Mijn autootje ziet er weer uit als een iglo op wielen deze ochtend en tegen mijn gewoonte en principes in, ga ik hem eerst wat laten draaien zodat de ruiten kunnen ontdooien – ook aan de binnenkant! Jawel... zowel buiten- als binnenkant zijn getooid in een dikke laag ijs. Is ons huisje vannacht verhuisd naar een van de polen misschien?!

Wanneer ik eindelijk het slot heb ontdooid gekregen met mijn nieuwe spray en achter het stuur kruip, is dat alleen maar om te merken dat mijn batterij dood is. Ik krijg zelfs niet de minste klap van mijn starter. ARGH! Neen toch! Potver hé. Ik kijk op mijn uurwerk en zie dat we nog 20 minuten hebben om aan het station te geraken. Dat zou ik in normale omstandigheden in principe net moeten halen te voet. Vandaag ligt onze wijk er echter spiegelglad bij... maar toch waag ik het erop: ik spurt naar binnen, pak mijn spullen bijeen in de hoop dat ik niks vergeet, trek Laguns hesje aan en weg zijn wij. Ik loop midden op straat in plaats van op de stoep - daar is het minder glad - en zet er vaart achter.

Laguns darmpjes worden natuurlijk wakker door al die beweging en hij draait nog een worst ook. Argh, opkuisen in het donker en van dan af gaat het in loopspas naar het station.

We komen tegelijk met de trein aan op het perron. Het zweet druipt van me af.

Goede test voor die nieuwe steunzolen zeg... Gelukkig heeft de trein ook wat last van de koude en doet de verlichting het niet. Zo hoeft niemand op mijn stomende kop te zien en kunnen ze maar denken dat het gehijg van de viervoeter afkomstig is. ;-)

De tuut en de trein zijn niet de enigen die wat gevoelig zijn vandaag precies. In de voormiddag loopt mijn computer vast en terwijl die opnieuw opstart, neem ik Lagun mee voor een babbel bij Maryse. Ik merk al van de eerste stappen dat grut wil uitbreken (hij heeft zijn leiband niet aan) en aangezien ik 100% zeker ben dat ie naar Maryse wil, maak ik er gebruik van om hem het bevel "va vers" nog eens te geven. En gewild of niet: hij doet het, hij rent netjes tot bij Maryse. ☺

De twee assistenten van de bazen, Maryse en Ingrid, zijn op post en voelen ook wel iets voor een babbel terwijl Lagun hen afsnuffelt... maar de voorzitter komt daar een stokje voor steken en roept ons allemaal in zijn bureau. Slik, zouden we hem gestoord hebben?

Gelukkig blijkt al gauw dat we gewoon op de juiste plaats op het juiste moment waren. De voorzitter wil ons vrouwelijk advies over een nieuw ontwerp. OEF. ☺ Lagun komt ook even mee kijken en krijgt weer volop aandacht van de grote baas. Jeetje toch.

Mijn computer zal intussen alweer klaar staan voor duty en de pauze heeft nu lang geduurd. Terug naar ons bureautje... Lagun stapt belachelijk netjes aan mijn zijde terug mee. Waar heb ik dit toch aan verdiend?

Even later begin ik te twijfelen aan zijn mentale gezondheid: Lagun, onze ijsbeer in vermomming, gaat knal voor het vuurtje van Yaël liggen?! En hij blijft er tot ieders verbazing een hele tijd liggen. Een echte hot dog! Dat zijn we echt niet gewoon van hem.

Deze namiddag moeten we even langs op de eerste verdieping. Ik doe Laguns leiband om maar eigenlijk had ik hem zonder leiband kunnen mee nemen. Zo flink gedraagt hij zich nu. Enkel aan de ingang van de traphal heb ik wat overredingskracht nodig om onze bangerik voorbij die eerste treden te krijgen. Ik houd Lagun netjes aan de kant van de muur en niet aan de kant waar hij naar beneden kan kijken en hij wordt snel terug rustig.

Op de terugweg naar boven laat ik Lagun zelf zijn leiband dragen. Dat gaat prima en hij vindt het duidelijk een heel toffe oefening want op de terugweg naar huis wanneer we Gent gepasseerd zijn, kruipt ie (weliswaar zonder bevel) vanonder de zetel, pakt zijn leiband op en geeft me die aan. Het is een beetje ongevraagd maar wel grappig en eigenlijk heeft Laguns bioklok goed gewerkt want de trein heeft tien minuten vertraging opgelopen en dus hadden we nu ongeveer al moeten thuis zijn...

Dag 769 – donderdag 5 februari

Ik ben wat te overmoedig deze morgen blijkbaar wanneer ik Lagun een (niet snijdend!) mes tracht te laten oprapen. Hij heeft het er precies echt moeilijk mee. Zou het ding te glad zijn? Hij is duidelijk wel gemotiveerd en wil het zeker doen. Hij slaagt er ook een aantal keer in om het mes in zijn snoet te nemen, maar het afgeven aan mij? Neen, dat zit er niet in vandaag. Ik stap een paar keer weg van zijn bakje heerlijke hamburgers en Lagun wordt half gek. Meteen doet hij nog enkele pogingen om me het mes te geven maar tevergeefs. Hij doet het niet netjes. Om te voorkomen dat hij helemaal flipt, doe ik hem zitten, geef ik hem het mes en vraag ik hem dan om het me terug te geven. Die oefening lukt wel gelukkig.

Deze voormiddag komt mijn papa langs om de batterij van mijn tuut te bekijken en te vervangen. Als dank wil ik 's middags mijn folks trakteren op lunch op het dorp en we rijden samen met Lagun naar de Kameleon.

Omdat ik mijn ouders ken en de bui al zie hangen dat ik allicht niet zal mogen betalen, gooi ik het stiekem over een andere boeg. Onder tafel haal ik een briefje van 50 uit, ik geef het snel aan Lagun en ga zonder iets te zeggen met hem naar de kassa. De uitbater, die Lagun kent, ziet ons aankomen en maakt al de rekening. Lagun geeft hem het briefje en krijgt wisselgeld terug. De stukjes neem ik, de briefjes mag Lagun dragen. Hij laat ze echter vallen maar in een mum van tijd heeft ie ze opnieuw vast. Zalig! "Jij bent toch niet aan het betalen hé Veerle?!", hoor ik mijn mama roepen. "Neen, ikke niet, 't is Lagun!".

Mijn ouders zijn ook niet gisteren geboren natuurlijk en terug thuis geven ze me een koekje van eigen deeg. Wanneer ik omkijk, zie ik Lagun met een briefje van 20 in zijn snoet staan en weg zijn zij. Grrrr...

Ons mormeltje verdient wel wat lekkers na al dat werken en ik geef hem een splinternieuw ringbeentje. Hij rent er onmiddellijk mee naar buiten en laat het daar eerst een half uurtje "weken" alvorens hij er zich met volle overgave terug op stort. Amper een half uur later heeft ie al de helft op en 't is best wel groot. Ik leid hem af met wat spel want zo een gans beentje, dat zou wel eens op de maag kunnen liggen...

Dag 770 – vrijdag 6 februari

Oef, deze ochtend is mijn tuut ijsvrij en arriveren we netjes op tijd op het perron.

Daar merken we echter dat de deuren van onze wagon niet open gaan en dus moeten we rennen naar een volgende deur en in de trein door moeilijke sluisdeuren laveren over de bewegende vloer tussen de verschillende wagons in. Geen makkelijk karwei met twee tassen bij en een woefie die er niet gerust in is. Gelukkig volgt Lagun flink mijn voorbeeld.

In het bureau gaat het er al veel rustiger aan toe en we hebben tijd voor een lunch met een ex-collega. Geneviève merkt meteen de verandering op bij onze kleine kameraad. Ze vindt hem er ook gezonder en voller uit zien en op mijn eerste commando gaat de lieverd meteen onder mijn stoel liggen, op zijn gemak.

's Avonds is hij al iets minder op zijn gemak. We gaan op bezoek bij Phille in zijn schilderatelier. We zijn er al eens geweest met Lagun en toen was meneertje niet te houden: er zat immers een poes in het atelier. Nu had ik echter gehoopt dat de "nieuwe" Lagun rustiger zou zijn. Mis poes dus...

Hij jammert, trekt, wil overal snuffelen... En ik ga er meteen vanuit dat het door de herinnering aan dat poezenbeest is. Tot Bart hem even mee neemt naar buiten en Lagun een lange plas en een grote worst produceert. Woepsie. Voor de zekerheid stopt Bart Lagun wel even in de auto daarna en komt met lege handen terug. Da's even schrikken. ;-)

En ik schrik nog erger wanneer mijn frank valt dat er chocolade voor het grijpen ligt in de auto... Lang blijven we echter niet meer bij onze vriend en wanneer we terug aan de auto komen, ligt Lagun gewoon braafjes mijn stoel voor te verwarmen. Met zijn snoet op 10 cm van de onaangeraakte chocolade. Sweetie!

Dag 771 – zaterdag 7 februari

Het belooft een lange dag te worden vandaag. Om één uur gaan we langs bij Lies en haar platjas Galia die in de lappenmand ligt met enkele tips voor "rustige" spelletjes... Hoe houd je in godsnaam een Flatcoat rustig?! Om half twee worden de trainers in opleiding in het Canisha-centrum verwacht voor een training met hun eigen leveling, daarop mogen we zelf training geven aan de hele groep en zodra iedereen weg is buiten het bestuur, mogen we genieten van onze eerste bestuursvergadering van het jaar... Lagun is gelukkig wel in vorm.

Tijdens onze training verbaast hij Gerrit en onze collega's. We doen oefeningen die zelfs de honden die verder staan nog niet helemaal onder de knie hebben zoals een bankkaart aannemen, ermee rondlopen zonder te verpakken of er sporen in achter te laten en die netjes afgeven op commando. Lagun laat de kaart een keertje vallen maar slaagt er zelfs in om die netjes van de spekgladde vloer op te rapen. Trots!

Er wordt ook weer eens bewezen hoe goed onze band zit. Wendy neemt Lagun even over en ik ga me ver weg verstoppen. Ze laat hem los en zonder dat ik hem hoeft te lokken, rent hij weg van bij Lambiek en Wendy en zet hij een spurt in om me bijna letterlijk de armen in te vliegen. Hij heeft zijn viervoetige vriendjes zelfs geen blik waardig gegund. Trotser. ☺

Iets minder trots ben ik wanneer Daphné hem na de training wil trimmen. Hij staat geweldig wollig momenteel en mag wel eens geplukt en geknipt worden. Ik zet hem op tafel, neem wat snoepjes in de aanslag en stel hem op zijn gemak. Hij leunt zachtjes tegen me aan en geniet ervan. Daphné valt achterover van verstomming – wat een verschil met dat platjasje dat bij de vorige trimbeurt door drie man moest worden vastgehouden... maar we hebben te vroeg gejuicht. Ik raad Daphné aan om bij zijn poten te beginnen omdat hij dat het minst leuk vindt en oh wat had ik gelijk... Kennen jullie het spelletje Ezeltje Streck Je? Waarbij een ezeltje begint te bokken en alles van zich afwerpt als je hem op de verkeerde plaats aanraakt... Wel, zo maar nog veel erger. Wendy en ik zullen bont en blauw staan en morgen elk spiertje in onze armen voelen tegen dat Daphné klaar is met de vier pootjes. Sorry vriendje... dit heb ik je echt niet gewoon gemaakt toen je klein was hé. Mijn fout...

Zodra Daphné echter overschakelt op de rest van zijn lijf, kalmeert Lagun bijna ogenblikkelijk. Op het einde kan ik hem zelfs bijna gewoon los laten. Hij geniet.

Na het trimmen vegen we een tweede hondje bijeen – zoveel haar hebben we uit Lagun gehaald – en beginnen we aan onze vergadermarathon. Lagun ziet me mijn laptop uithalen en gaat er al meteen bij liggen. Hij weet hoe laat het is en hij is ook wel een beetje moe vermoed ik. ☺

Dat laatste dat merken we goed wanneer kleine Samson aan hem komt snuffelen. Lagun heeft een beetje van een humeur wanneer hij zo moe is en Samson is sowieso al niet zijn beste vriendje. Mijn grut maakt dat tot twee keer toe wel heel erg duidelijk aan de onfortuinlijke kleine viervoeter. Maar goed, de boodschap was duidelijk en de gemoederen bedaren heel snel. Het was even schrikken van het lawaai maar uiteindelijk: hoe moeten die viervoeters het anders duidelijk maken dat ze met rust willen gelaten worden dan met wat gegrol?

We komen pas heel laat thuis. Heel even fleurft Lagun nog op wanneer ik zijn 24 kilo rauw vlees in de diepvriezer stouw maar daarna kruipt hij heel gewillig in zijn bench en gaan de oogjes toe en zijn snaveltje dicht.

Dag 772 – zondag 8 februari

Yes... uitslapen! Tot half tien maar liefst. Nu ja, als je pas om twee uur in bed ligt, is dat ook niet zo geweldig natuurlijk. Ook Lagun heeft nog wat slapertjes in zijn ogen precies maar hij is wel wakker genoeg om de moeilijke flessenopener voor me op te rapen en vervolgens in zijn bekje pens te vliegen. ☺

We blijven een dagje binnen op ons gemak en ik laat de kleine man los op zijn kauwbeentje.

In de namiddag doen we een avondwandeling en Lagun stapt eigenlijk best wel flink mee aan zijn gewone leiband. Slechts af en toe detecteert hij een lekker geurtje en durft hij me opzij te trekken maar het grootste deel van de weg, stapt ie eigenlijk gewoon het liefste tussen Bart en mij in. Zalig.

Enkel in het bos krijgt ie 't nog eens. Het zit er dan ook vol van de konijnen! Ik kan Lagun bijna niet houden en moet me heel erg boos maken. De eendjes daarnet was hij heel netjes gepasseerd: kijken, nieuwsgierig maar niet trekken. Maar de konijnen... Dat is te veel van het goede duidelijk. Ik durf Lagun niet los te laten in dat kleine strookje bos en we gaan er dan ook snel uit. Bijna onmiddellijk komt ie opnieuw netjes tussen ons in stappen. Pffjew. Jachthonden hé...

's Avonds vraag ik een knie van Lagun wanneer Bart en ik in de zetel liggen. Meestal springt Lagun dan wel meteen op maar ook meteen terug neer, wat niet de bedoeling is. Deze keer echter geniet onze kleine man met volle teugen van onze wrijfjes. Wat een heerlijk familiemoment! En dan voel ik een derde pootje op onze schoot komen... en voor we het weten de vierde en nestelt meneertje zich op een bolletje op ons beider schoten! Tja, technisch gezien zit ie niet in de zetel zeker? ;-)

Dag 773 – maandag 9 februari

Ik heb nog een dikke zware flessenopener met wat metaal aan in huis en deze ochtend laat ik dat exemplaar vallen voor Laguns neus. Hij aarzelt niet en raapt het ding netjes op. Flink! Eet maar!

Ook in de trein zet de positieve ontwikkeling zich voort: daar waar Lagun vanaf Brussel-Zuid begon te jammeren, komt hij nu gewoon een klein beetje piepen vanonder mijn zitje maar hij blijft liggen en jammert niet.

Oh verdorie toch... als ik al dacht dat ik hem graag zag toen ie zich nog niet zo voorbeeldig gedroeg...

Deze voormiddag moeten we even bij collega Ymke zijn. Zij zit helemaal aan de andere kant van onze verdieping maar Lagun blijft flink aan mijn zijde zonder andere bureaus ongevraagd binnen te vallen.

Enkel op de terugweg is hij even in de war. Ymke zit immers niet ver van waar Jan op de verdieping onder ons zit en meneertje loopt van me weg, de richting uit van waar hij wellicht Jan denkt te zullen vinden.

Ik kan hem met geen stokken terugroepen en moet hem zelfs bij een andere collega terughalen die hem intussen al enthousiast aan het aaien was. Profiteurtjes toch... ;-)

Dag 774 – dinsdag 10 februari

Liggen en blijven liggen, een moeilijke zaak voor onze platjas zo blijkt. Zeker wanneer er een bakje verse rundsmix met complete pens-hamburgers voor zijn neus staan. Lagun vindt het om de een of andere bizarre reden meestal niet leuk om te gaan liggen en al helemaal niet om te blijven liggen. Tijd om misbruik te maken van zijn hervonden eetlust om hem te motiveren. Maar het duurt even voordat meneertje het wil verstaan deze ochtend. Telkens wanneer mijn hand met zijn bakje vol stinkends naar beneden gaat, veert hij recht. Maar ik heb geduld – en tijd. En uiteindelijk krijg ik dan toch wat ik wil. Oef!

Deze middag mag Lagun mee naar de post en de bakker. Nu heb ik helaas al wat minder tijd en in mijn haast vergeet ik zijn hesje van assistentiehond. De lieverd moet dus in de auto blijven en ik mag alleen de zaken binnen stappen. Alweer een voorsmaakje van 't leven zonder hulphond aan mijn zijde. Vind ik niet leuk. ☹

Lagun vraagt veel aandacht vandaag. De flok.

Voor zijn avondeten herhaal ik de oefening van deze ochtend en deze keer moet ik het wonder boven wonder maar 1 keer vragen. Lagun smijt zich vol overgave tegen de vlakke en kijkt me gespannen aan. Elk vezeltje van zijn lijf staat op springen. Maar hij blijft liggen. Prachtig!

Dag 775 – woensdag 11 februari

Bij aankomst op het werk deze ochtend gaan we eerst even piepen bij Maryse. Ik merk dat Lagun wat zenuwachtig staat en ik heb moeite om hem zonder lijn bij ons in het bureau te houden. Op terugweg naar ons eigen bureautje zal ik dan ook al gauw de reden daarvoor achterhalen: Lagun geeft over. Snif! Deze keer niet gewoon de gal alleen maar is er ook nog duidelijk van die rundsmix herkenbaar. Zou dat van de opwinding geweest zijn van Maryse te zien en een aantal andere collega's? Laten we het hopen...

En van kattenkwaad naar erger vandaag: Laguns oude 'kwaaltjes' steken allemaal de kop op vandaag. Wanneer hij zich recht stelt na een overduidelijk diepe deugddoende slaap, trekt hij zijn rechterachterpoot in en mankt hij... Neeeeeeeeeeeeeee!

Gisteren had ik al een luide krak gehoord in een van zijn poten. 't Is toch niet waar hé. Maar zijn foto's hebben allemaal helemaal niks uitgewezen... Hoe komt dit dan toch?! Ik roep hem terug bij me, haal wat snoepjes tevoorschijn en oh mirakel: het manken is al voorbij. ;-)

We gaan centjes brengen naar Maryse even later en Lagun mag het briefje dragen. De 20 euro komt netjes, zonder kwijl en zonder kleerscheuren, aan op zijn bestemming en ik krijg een al even mooi briefje van 10 terug via ons kereltje. Geweldig! (al had het natuurlijk omgekeerd mogen zijn: 10 geven en 20 terugkrijgen ;-)

's Avonds worden de 4 nieuwe Canisha-pups bij hun gastgezin geplaatst en daar willen we bij zijn natuurlijk. Lagun mag even in de keuken wachten bij zijn vriendjes Eager, Lambiek, Duplo en Xena. Het is weer dik aan tussen Lagun en Eager! Die tongen van die twee gaan ooit toch eens echt in een grote knoop verdesteleweerd geraken (onlangs verkozen tot het schuunste woord van 't Meetjesland ;-)), zulk een lekstokken die twee!

Zodra de gastgezinnen en hun pups naar huis vertrekken, mogen de grote jongens ook komen spelen. Lagun stormt regelrecht op me af om te komen flossen. Zucht. Wat een fijn gevoel toch dat ik nog steeds zijn nr. 1 ben... hoewel: een van de gastgezinnen komt nog heel eventjes met een pup in de armen binnen en dan moet ik het onderspit delven. Hoe zou je zelf zijn natuurlijk? ;-)

Lagun speelt stokstaartje en loopt haar op zijn twee achterpoten achterna om toch maar aan dat kleine andere blondje te kunnen snuffelen. Aandoenlijk.